

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prednesené 29. júla 2019¹

Vec C-421/18

**Ordre des avocats du barreau de Dinant
proti
JN**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal de première instance de Namur (Súd prvého stupňa Namur, Belgicko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti –
Súdna spolupráca v občianskych veciach – Súdna právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov
v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Článok 1 ods. 1 – Pojem
,občianske a obchodné veci‘ – Článok 7 bod 1 – Osobitná právomoc v zmluvných veciach – Pojem
,zmluvné veci‘ – Žiadosť o zaplatenie ročných príspevkov, ktoré advokát dlhuje advokátskej komore –
Slobodne prevzatý právny záväzok“

I. Úvod

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal de première instance de Namur (Súd prvého stupňa Namur, Belgicko), sa týka výkladu článku 7 bodu 1 nariadenia (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel Ia“)².
2. Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Ordre des avocats du barreau de Dinant (Advokátska komora Dinant, Belgicko) a pánom JN, ktorého predmetom je nezaplatenie ročných profesijných príspevkov, ktoré pán JN dlhuje advokátskej komore. Tieto ročné príspevky vyplývajú zo zápisu pána JN v Ordre des avocats du barreau de Dinant, ktorý je podľa belgického súdneho poriadku povinnou podmienkou výkonu advokátskeho povolania v Belgicku.
3. Keďže pán JN má bydlisko vo Francúzsku, spochybnil medzinárodnú právomoc vnútroštátneho súdu rozhodovať o tomto spore.
4. V tomto kontexte sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či žaloba podaná advokátskou komorou, ktorou sa komora domáha toho, aby bola jednému z jej členov uložená povinnosť zaplatiť ročné profesijné príspevky, ktoré jej dlhuje, predstavuje žalobu „v zmluvných veciach“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 12. decembra 2012 (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1).

5. Na záver svojho odôvodnenia navrhнем, aby Súdny dvor odpovedal na túto otázku v tom zmysle, že žalobu týkajúcu sa povinnosti platiť ročné príspevky pozostávajúce hlavne z poistného a vyplývajúce z rozhodnutia vydaného advokátskou komorou, čo musí overiť vnútroštátny súd, do ktorej je advokát podľa vnútroštátneho práva povinný sa zapísať, treba považovať za žalobu, na ktorú sa vzťahuje pojem „zmluvné veci“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

II. Právny rámec

A. Nariadenie Brusel Ia

6. Odôvodnenie 16 nariadenia Brusel Ia stanovuje:

„Okrem bydliska žalovaného musia byť k dispozícii aj alternatívne kritériá právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia efektívneho riadneho výkonu súdnictva. Existencia takejto úzkej väzby by mala zaručiť právnu istotu a vylúčiť, že osoba by bola žalovaná na súde členského štátu, s čím [čo – *neoficiálny preklad*] nemohla rozumne predvídať. ...“

7. Článok 1 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Toto nariadenie sa uplatňuje v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatňuje sa najmä na daňové, colné a správne veci ani na zodpovednosť štátu za úkony a opomenutia pri výkone štátnej moci (*acta iure imperii*).“

8. Oddiel 2 uvedeného nariadenia, nazvaný „Osobitná právomoc“, v článku 7 bode 1 stanovuje:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

1. a) v zmluvných veciach na súdoch podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;
- b) na účely tohto ustanovenia, ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby:
 - pri predaji tovaru miesto v členskom štáte, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať,
 - pri poskytnutí služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytli alebo mali poskytnúť;
- c) ak sa neuplatní písmeno b), uplatní sa písmeno a);“

B. Belgický súdny poriadok

9. Článok 428 prvý odsek belgického code judiciaire (Súdny poriadok) stanovuje:

„Titul advokáta nemôže používať a advokátske povolanie nemôže vykonávať osoba, ktorá nie je belgickým štátnym príslušníkom alebo štátnym príslušníkom členského štátu Európskej únie, ktorý je držiteľom diplomu doktora práv alebo magistra práv, ktorá nezložila sľub uvedený v článku 429 a nie je zapísaná v zozname advokátov alebo v zozname koncipientov.“

10. Článok 443 uvádza, že rada advokátskej komory môže uložiť advokátom zapísaným v zozname, advokátom vykonávajúcim činnosť na základe profesijného titulu iného členského štátu Európskej únie, advokátskym koncipientom a čestným advokátom povinnosť platiť príspevky stanovené radou.

III. Spor vo veci samej, prejudiciálna otázka a konanie na Súdnom dvore

11. Pán JN bol k bližšie neurčenému dátumu prijatý do Ordre des avocats du barreau de Dinant.

12. Pán JN vyhlasuje, že v priebehu 90. rokov si zriadil miesto svojho pobytu vo Francúzsku, pričom naďalej zostal zapísaný v Ordre des avocats du barreau de Dinant, ktorej až do roku 2012 platil ročné príspevky.

13. Listom z 29. mája 2015 predseda Ordre des avocats du barreau de Dinant požiadal pána JN o zaplatenie dlžných príspevkov za roky 2013, 2014 a 2015. Z tohto listu v tejto súvislosti vyplýva jednak skutočnosť, že zápis v advokátskej komore „prináša značné výhody v oblasti poistenia“ a príspevky dlžné tejto komore „v skutočnosti pozostávajú hlavne z poistného zaplateného komorou“, ako aj skutočnosť, že vzhľadom na zistenie, že pán JN vykonával advokátsku činnosť len vo veľmi obmedzenej miere, avšak bol stále zapísaný v komore, predseda komory mu navrhol znížiť výšku jeho príspevkov na sumu poistného zaplateného komorou, ako aj úhradu v splátkach.

14. Keďže pán JN neodpovedal a nezaplatil príspevky, boli mu 11. decembra 2015 a 21. decembra 2016 zaslané upomienky. Vzhľadom na to, že tieto upomienky zostali bez odpovede, výzvou z 23. januára 2017 advokátska komora vyzvala pána JN na zaplatenie jeho ročných príspevkov.

15. V nadväznosti na túto výzvu pán JN zaslal komore list, v ktorom vysvetlil, že má finančné ťažkosti, ktoré mu nedovoľujú zaplatiť viac ako sto eur mesačne na účely zaplatenia požadovaných príspevkov.

16. Keďže však pán JN neuhradil žiadnu platbu, Ordre des avocats du barreau de Dinant ho predvolaním zo 17. mája 2017 nechala predvolať na vnútroštátny súd, Tribunal de première instance de Namur (Súd prvého stupňa Namur), na ktorý podala návrh, aby bola pánovi JN uložená povinnosť zaplatiť sumu 7 277,70 eura zvýšenú o úroky, ako aj nahradiť trovy konania.

17. Listom zo 16. mája 2017, ktorý bol adresovaný predsedovi Ordre des avocats du barreau de Dinant, pán JN požiadal o vyčiarknutie zo zoznamu advokátov a možnosť rozložiť svoje platby na dvadsaťtyri mesiacov.

18. Pred vnútroštátnym súdom pán JN spochybnil právomoc tohto súdu na základe nariadenia Brusel Ia. Podľa neho zápis do Ordre des avocats du barreau de Dinant na účely výkonu advokátskeho povolania nemá zmluvnú povahu v zmysle článku 7 bodu 1 tohto nariadenia, keďže nejde o zmluvu vyplývajúcu z autonómnej vôle a slobodnej voľby, ale o administratívnu formalitu a zákonnú povinnosť.

19. Ordre des avocats du barreau de Dinant naopak tvrdí, že pán JN zachovaním svojho zápisu v tejto komore prijal záväzok voči uvedenej komore platiť ňou stanovené ročné príspevky, takže tento záväzok sa musí považovať za zmluvný záväzok v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

20. Vnútroštátny súd sa v tomto kontexte pýta na uplatniteľnosť článku 7 bodu 1 uvedeného nariadenia v prejednávanej veci, a najmä na to, či je možné uplatniť výklad Súdneho dvora prijatý v rozsudku Peters Bauunternehmung³. Podľa tejto judikatúry záväzky, ktoré majú svoj základ v existujúcom vzťahu medzi združením a jeho členmi, treba považovať za záväzky patriace do „zmluvných vecí“ v zmysle tohto ustanovenia.

3 Rozsudok z 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

21. Za týchto okolností Tribunal de première instance de Namur (Súd prvého stupňa Namur) rozhodnutím z 21. júna 2018, ktoré bolo doručené Súdnemu dvoru 28. júna 2018, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Predstavuje žaloba advokátskej komory o uloženie povinnosti jednému z jej členov zaplatiť ročné profesijné príspevky, ktoré jej dlhuje, žalobu v „zmluvných veciach“ v zmysle článku 7 [bodu 1] [nariadenia Brusel Ia]?“

22. Písomné pripomienky predložili talianska a litovská vláda, ako aj Európska komisia.

IV. Analýza

23. Vnútroštátny súd sa svojou prejudiciálnou otázkou pýta, či žaloba podaná advokátskou komorou, ktorou sa domáha toho, aby bola jednému z jej členov uložená povinnosť zaplatiť dlžné ročné profesijné príspevky, predstavuje žalobu „v zmluvných veciach“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

24. Hneď na úvod uvádzam, že Komisia má pochybnosti, pokiaľ ide o uplatniteľnosť nariadenia Brusel Ia vo veci samej, keďže niektoré spory medzi verejnoprávnym subjektom a súkromnoprávnou osobou sú vylúčené z pôsobnosti tohto nariadenia a Ordre des barreaux francophones et germanophone (Frankofónna a germanofónna advokátska komora, ďalej len „OBFG“), ktorej členom je Ordre des avocats du barreau de Dinant, je právnickou osobou, ktorá sa spravuje verejným právom.

25. Keďže vnútroštátny súd v návrhu na začatie prejudiciálneho konania nepoložil otázku v tomto ohľade ani sa v tejto súvislosti nijako nevyjadril, predpokladám, že považuje nariadenie Brusel Ia za uplatniteľné vo veci samej.

26. Vzhľadom na pripomienky Komisie však na úvod uvediem poznámky v tejto súvislosti (časť A). Keďže vnútroštátny spis, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, neobsahuje dostatok informácií v tejto súvislosti, obmedzím svoje poznámky na všeobecné pripomienky s cieľom umožniť vnútroštátnemu súdu overiť, či sa nariadenie Brusel Ia uplatňuje na spor vo veci samej.

27. Potom pristúpim k analýze položenej otázky, ktorej cieľom je zistiť, či sa na žalobu, o akú ide vo veci samej, vzťahuje pojem „zmluvné veci“ v zmysle článku 7 bodu 1 tohto nariadenia (časť B).

A. O pôsobnosti nariadenia Brusel Ia

28. Podľa článku 1 ods. 1 prvej vety nariadenia Brusel Ia sa toto nariadenie uplatňuje „v občianskych a obchodných veciach“.

29. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora pojem „občianske a obchodné veci“ je samostatný pojem, ktorý treba vykladať s odkazom na jednej strane na ciele a systematiku nariadenia Brusel Ia a na druhej strane na všeobecné zásady vyplývajúce zo všetkých vnútroštátnych právnych poriadkov. Navyše potreba zabezpečiť riadne fungovanie vnútorného trhu, ako aj potreba zabrániť tomu, aby sa v záujme riadneho výkonu súdnictva nevydávali v členských štátoch nezlučiteľné rozsudky, vyžadujú široký

výklad uvedeného pojmu „občianske a obchodné veci“⁴.

30. Výklad, ktorého predmetom bol pojem „občianske a obchodné veci“, viedol k vylúčeniu niektorých súdnych rozhodnutí z pôsobnosti nariadenia Brusel Ia vzhľadom na skutočnosti, ktoré sú určujúce pre povahu právnych vzťahov medzi účastníkmi sporu alebo jeho predmet.⁵

31. Súdny dvor teda dospel k záveru, že hoci niektoré spory medzi verejným orgánom a osobou súkromného práva môžu patriť do pôsobnosti nariadenia Brusel Ia, neplatí to v prípade, ak verejný orgán koná v rámci výkonu verejnej moci.⁶ Uplatnenie výsad verejnej moci jedným z účastníkov sporu, keďže tento vykonáva výnimočné právomoci v porovnaní s pravidlami uplatniteľnými na vzťahy medzi jednotlivcami, totiž vylučuje taký spor spomedzi občianskych a obchodných vecí v zmysle článku 1 ods. 1 tohto nariadenia.⁷

32. Ako som už uviedol v bode 24 vyššie, Komisia v prejednávanej veci poukazuje na to, že OBFG, ktorej členom je Ordre des avocats du barreau de Dinant, je právnickou osobou, ktorá sa spravuje verejným právom, ktorá má právnu subjektivitu a ktorej organizáciu a činnosť upravuje belgický súdny poriadok.⁸

33. Konštatujem, že podľa tejto právnej úpravy poslaním OBFG je zabezpečiť ochranu cti, práv a spoločných profesijných záujmov advokátov, pričom má na tento účel určité právomoci.⁹

34. Zdá sa teda, že Ordre des avocats du barreau de Dinant, ktorá je súčasťou OBFG, je poverená úlohou verejnej služby, a to poskytovať záruky bezúhonnosti a predchádzajúcej praxe konečným spotrebiteľom právnych služieb a zabezpečiť riadny výkon spravodlivosti.¹⁰

35. Za predpokladu, že by to tak bolo, čo musí overiť vnútroštátny súd, je na účely určenia uplatniteľnosti nariadenia Brusel Ia na spor vo veci samej potrebné posúdiť, či Ordre des avocats du barreau de Dinant koná v rámci výkonu právomocí verejnej moci, keď vyžaduje zaplatenie ročných príspevkov, ktoré sú predmetom žaloby vo veci samej.

36. Na účely tohto posúdenia je potrebné preskúmať povahu ročných príspevkov¹¹, ako aj základ žaloby a podmienky výkonu podanej žaloby¹².

37. Pokiaľ ide o povahu ročných príspevkov, tie sa mi nezdajú byť vyjadrením právomocí verejnej moci.

4 Pozri najmä rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, body 46 a 47 a citovaná judikatúra). Pripomínam, že judikatúra vypracovaná v rámci nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) a Bruselského dohovoru z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), zmeneného jednotlivými dohovormi o pristúpení nových členských štátov k tomuto dohovoru, platí aj pre nariadenie Brusel Ia, pokiaľ je možné považovať predmetné ustanovenia za rovnocenné [pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 14. marca 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, bod 27), ako aj z 9. marca 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, bod 31)]. V prípade ustanovení relevantných v prejednávanej veci, a to článku 1 ods. 1 nariadenia Brusel Ia [pozri najmä rozsudky z 11. apríla 2013, Sapir a i. (C-645/11, EU:C:2013:228, body 31 a 32), ako aj z 15. novembra 2018, Kuhn (C-308/17, EU:C:2018:911, bod 31 a 32)] a článku 7 bodu 1 tohto nariadenia [pozri najmä rozsudky zo 14. marca 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, bod 43 a 44), ako aj z 8. mája 2019, Kerr (C-25/18, EU:C:2019:376, bod 20)], to platí. Ďalej v týchto návrhoch budem preto odkazovať iba na nariadenie Brusel Ia, pričom budem citovať judikatúru týkajúcu sa nástrojov, ktoré mu predchádzali.

5 Pozri najmä rozsudky zo 14. októbra 1976, LTU (29/76, EU:C:1976:137, bod 4), ako aj z 28. apríla 2009, Apostolides (C-420/07, EU:C:2009:271, bod 42 a citovaná judikatúra).

6 Pozri najmä rozsudok z 11. apríla 2013, Sapir a i. (C-645/11, EU:C:2013:228, bod 33 a citovaná judikatúra).

7 Pozri najmä rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 49).

8 Komisia v tejto súvislosti odkazuje najmä na internetovú stránku OBFG (aktualizovaná 26. augusta 2014), https://avocats.be/sites/default/files/texte_apropos_avocatsBE3.pdf.

9 Pozri článok 495 ods. 1 belgického súdneho poriadku.

10 V tejto súvislosti poukazujem na to, že Súdny dvor uznal potrebu vytvoriť pravidlá týkajúce sa organizácie, kvalifikácie, etiky, dohľadu a zodpovednosti, ktoré poskytujú takéto záruky [pozri najmä rozsudky z 12. decembra 1996, Reisebüro Broede (C-3/95, EU:C:1996:487, bod 38), ako aj z 19. februára 2002, Wouters a i. (C-309/99, EU:C:2002:98, bod 97)].

11 Pozri judikatúru citovanú v poznámke pod čiarou 15.

12 Pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 28. februára 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 48 a citovaná judikatúra).

38. Podľa článku 433 belgického súdneho poriadku totiž rada komory *môže* uložiť advokátom zapísaným v zozname povinnosť platiť ňou *stanovené* príspevky. Komisia v tejto súvislosti poznamenáva, že sa zdá, že z článku 2 poriadku OBFG vyplýva, že príspevky konkrétne stanovuje jej valné zhromaždenie.

39. Pripomínam, že z listu z 29. mája 2015, ktorý zaslal predseda Ordre des avocats du barreau de Dinant pánovi JN, vyplýva, že ročné príspevky dlžné komore pozostávajú hlavne z poistného zaplateného touto komorou a že zápis v uvedenej komore prináša výhody v oblasti poistenia¹³. Toto konštatovanie chápem tak, že OBFG uzavrela s poisťovňou pre advokátov zapísaných v OBFG povinné poistenie profesijnej zodpovednosti za škodu.

40. Okrem toho pripomínam, že z toho istého listu vyplýva, že komora súhlasí so znížením výšky príspevkov na sumu zodpovedajúcu poistnému zaplatenému komorou.¹⁴

41. Prinajmenšom za týchto okolností sa domnievam, že nejde o poplatky dlžné za verejnú službu, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti nariadenia Brusel Ia¹⁵, ale za odmenu za službu poskytnutú advokátskou komorou, čo zdá sa uvádza aj Komisia.

42. Pokiaľ ide o základ a podmienky výkonu podanej žaloby, zdá sa mi, ako uvádza Komisia vo svojich pripomienkach, že ani tieto nie sú vyjadrením právomoci verejnej moci.

43. Ako totiž poznamenáva Komisia, zdá sa, že na to, aby sa advokátska komora mohla domôcť zaplatenia dlžných ročných príspevkov, je nútená podať žalobu a zrejme nemá možnosť dosiahnuť toto zaplatenie iným spôsobom, napríklad prijatím aktu verejného práva, ktorý je sám osebe vykonateľný.

44. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, či spor vo veci samej patrí do pôsobnosti nariadenia Brusel Ia. Na prvý pohľad sa mi zdá, že to tak je.

45. V nasledujúcich úvahách budem vychádzať z predpokladu, že predmetom sporu vo veci samej je žaloba v občianskych a obchodných veciach v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia Brusel Ia, a teda že tento spor patrí do pôsobnosti tohto nariadenia.

B. O uplatniteľnosti článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia

46. Prejudiciálna otázka spadá do rámca rozsiahlej judikatúry týkajúcej sa výkladu pojmu „zmluvné veci“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.¹⁶ Keďže na prejudiciálnu otázku treba poskytnúť odpoveď s prihliadnutím na túto judikatúru, považujem za potrebné najskôr pripomenúť niektoré jej aspekty (časť 1) a potom pristúpiť k analýze prejudiciálnej otázky (časť 2).

¹³ Pozri bod 13 vyššie.

¹⁴ Pozri bod 13 vyššie.

¹⁵ Súdny dvor totiž rozhodol, že verejný orgán koná v rámci výkonu verejnej moci, ak sa spor týka vymáhania poplatkov, ktoré má uhradiť súkromnoprávna osoba verejnoprávnemu subjektu za používanie jeho zariadení a služieb, najmä ak je toto používanie povinné a výlučné, čo platí o to viac, ak sadzba poplatkov, spôsob ich výpočtu, ako aj spôsob ich výberu je stanovený jednostranne vo vzťahu k používateľom [pozri najmä rozsudky zo 14. októbra 1976, LTU (29/76, EU:C:1976:137, bod 4); z 15. februára 2007, Lechouritou a i. (C-292/05, EU:C:2007:102, bod 32), ako aj z 11. júna 2015, Fahrenbrock a i. (C-226/13, C-245/13 a C-247/13, EU:C:2015:383, bod 52)].

¹⁶ Pokiaľ ide o túto judikatúru, pozri poznámku pod čiarou 4.

1. O judikatúre Súdneho dvora týkajúcej sa pojmu „zmluvné veci“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia

47. Na úvod pripomínam, že pravidlá právomoci stanovené v kapitole II nariadenia Brusel Ia sú založené na všeobecnej zásade uvedenej v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, podľa ktorej osoby s bydliskom na území členského štátu sa žalujú na súdoch tohto štátu.¹⁷

48. Túto zásadu však dopĺňajú aj iné pravidlá o právomoci založené na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou alebo na účely uľahčenia riadneho výkonu spravodlivosti, medzi ktoré patrí pravidlo upravené v článku 7 bode 1 nariadenia Brusel Ia týkajúcom sa „zmluvných vecí“¹⁸.

49. Pojem „zmluvné veci“ uvedený v tomto článku 7 bode 1 je samostatným pojmom, ktorý treba vykladať s odkazom hlavne na systematiku a ciele uvedeného nariadenia.¹⁹

50. V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že hoci sa podľa článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia nevyžaduje uzavretie zmluvy, na uplatnenie tohto ustanovenia je nevyhnutné identifikovať záväzok, keďže súdna právomoc sa podľa tohto ustanovenia určuje podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby. Pojem „zmluvné veci“ v zmysle uvedeného ustanovenia preto nesmie zahŕňať prípad, v ktorom neexistuje nijaký záväzok prevzatý slobodne jednou stranou voči druhej.²⁰

51. V dôsledku toho uplatňovanie pravidla osobitnej právomoci stanoveného v zmluvných veciach podľa článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia predpokladá určenie právneho záväzku slobodne prevzatého jednou osobou voči druhej osobe, o ktorý sa opiera žaloba žalobcu.²¹

52. V tejto súvislosti predovšetkým pripomínam, že z rozsudku Peters Bauunternehmung, na ktorý vnútroštátny súd odkazuje,²² vyplýva, že záväzky, ktoré majú svoj základ v existujúcom vzťahu medzi združením a jeho členmi, treba považovať za slobodne prevzaté záväzky.

53. Vec, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa týkala kvalifikácie platobnej povinnosti založenej na dobrovoľnom vstupe podniku do združenia podnikov. Dotknutá platobná povinnosť bola tomuto podniku uložená na základe interného pravidla upraveného orgánmi združenia, ktoré bolo pre jeho členov záväzná.²³

54. Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že „členstvo v združení vytvára medzi členmi úzke vzťahy rovnakého typu, ako sú vzťahy, ktoré vznikajú medzi zmluvnými stranami“, takže dotknuté povinnosti možno legitímne považovať za zmluvné záväzky na účely uplatnenia článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia. Ďalej uviedol, že v tejto súvislosti nie je podstatné, či povinnosť vyplýva priamo z členstva, alebo vyplýva z členstva a zároveň aj z rozhodnutia orgánu združenia.²⁴

17 Pozri v tomto zmysle odôvodnenie 15 nariadenia Brusel Ia a rozsudok z 12. septembra 2018, Löber (C-304/17, EU:C:2018:701, bod 18 a citovaná judikatúra).

18 Pozri v tomto zmysle odôvodnenie 16 nariadenia Brusel Ia a rozsudok zo 4. októbra 2018, Feniks (C-337/17, EU:C:2018:805, bod 36).

19 Pozri najmä rozsudok z 22. marca 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87, bod 10), ako aj rozsudok zo 17. júna 1992, Handte (C-26/91, EU:C:1992:268, bod 10).

20 Pozri najmä rozsudky zo 14. marca 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, bod 46); z 28. januára 2015, Kolassa (C-375/13, EU:C:2015:37, bod 39), ako aj z 21. apríla 2016, Austro-Mechana (C-572/14, EU:C:2016:286, bod 35).

21 Pozri najmä rozsudky zo 14. marca 2013, Česká spořitelna (C-419/11, EU:C:2013:165, bod 47); z 18. júla 2013, ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, bod 33), ako aj z 21. apríla 2016, Austro-Mechana (C-572/14, EU:C:2016:286, bod 36).

22 Rozsudok z 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87). Pozri bod 20 vyššie.

23 Pozri rozsudok z 22. marca 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87, bod 2).

24 Pozri rozsudok z 22. marca 1983, Peters Bauunternehmung (34/82, EU:C:1983:87, body 13 až 18).

55. Následne Súdny dvor analogicky uplatnil túto judikatúru v rozsudku Powell Duffryn²⁵, keď rozhodol, že statky spoločnosti sa majú považovať za zmluvu, ktorá upravuje vzťahy medzi akcionármi a zároveň aj vzťahy medzi akcionármi a spoločnosťou, ktorú zakladajú. Podľa Súdneho dvora totiž založenie spoločnosti svedčí o existencii spoločných záujmov medzi akcionármi pri sledovaní spoločného cieľa a na účely dosiahnutia tohto cieľa má každý akcionár voči ostatným akcionárom a orgánom spoločnosti práva a povinnosti, ktoré sú vyjadrené v stanovách spoločnosti. Súdny dvor dospel k záveru, že doložka o voľbe právomoci uvedená v stanovách akciovej spoločnosti je dohodou zaväzujúcou všetkých akcionárov.²⁶

56. Ako Súdny dvor vysvetlil, akcionár tým, že sa stane a zostane akcionárom spoločnosti, poskytuje svoj súhlas s tým, že sa podriadi všetkým ustanoveniam uvedeným v stanovách spoločnosti a rozhodnutiam prijatým orgánmi spoločnosti v súlade s ustanoveniami uplatniteľného vnútroštátneho práva a stanov, aj keď s niektorými z týchto ustanovení alebo rozhodnutí nesúhlasí.²⁷

57. Citovaná judikatúra sa podľa môjho názoru zakladá na odôvodnení, že ak právnická alebo fyzická osoba dobrovoľne vstúpila do právnickej osoby (napríklad do družstva alebo spoločnosti), táto právnická alebo fyzická osoba súhlasí s tým, že sa na ňu vzťahujú všetky povinnosti vyplývajúce z tohto vstupu, ktoré sú konkretizované v stanovách a rozhodnutiach orgánov tejto právnickej osoby, a týmto spôsobom sa medzi uvedenou právnickou osobou a jej členmi vytvárajú úzke vzťahy porovnateľné so vzťahmi zmluvnej povahy.

58. Napokon Súdny dvor mal v nedávnom rozsudku Kerr²⁸ príležitosť vyjadriť sa ku kvalifikácii platobnej povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia zhromaždenia spoločenstva vlastníkov bytov, ktoré nemá právnu subjektivitu a je osobitne zriadené zákonom na výkon určitých práv; toto rozhodnutie prijaté väčšinou členov spoločenstva, ale záväzné všetkých jeho členov stanovovalo výšku ročných finančných príspevkov do rozpočtu spoločenstva vlastníkov bytov na údržbu spoločných priestorov tohto domu.

59. Súdny dvor s odkazom na citované rozsudky rozhodol, že aj keď členstvo v spoločenstve vlastníkov bytov vyplýva zo zákona, keďže bulharské právo uplatniteľné v prejednávanej veci ukladá povinnosť správy spoločných častí nehnuteľnosti spoločenstvu vlastníkov, nič to nemení na tom, že jednotlivé prvky správy spoločných častí dotknutej nehnuteľnosti boli upravené zmluvou a k vstupu do spoločenstva došlo slobodným nadobudnutím vlastníctva k bytu spolu so spoluvlastníckymi podielmi k spoločným častiam nehnuteľnosti, takže sporná platobná povinnosť predstavuje slobodne prevzatý právny záväzok v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.²⁹

60. Súdny dvor dodal, že skutočnosť, že dotknutí vlastníci sa nezúčastnili na prijatí tohto rozhodnutia alebo ho nenamietali a že podľa zákona uvedené rozhodnutie a povinnosť, ktorá z neho vyplýva, majú voči nim záväznú povahu, nemá vplyv na uplatnenie článku 7 bodu 1, keďže každý, kto sa stane a zostane vlastníkom bytu v bytovom dome, súhlasí s tým, aby sa na neho uplatňovali všetky ustanovenia aktu upravujúceho dotknuté spoločenstvo vlastníkov bytov, ako aj rozhodnutia prijaté zhromaždením vlastníkov bytov tejto nehnuteľnosti.³⁰

25 Rozsudok z 10. marca 1992 (C-214/89, EU:C:1992:115).

26 Pozri rozsudok z 10. marca 1992, Powell Duffryn (C-214/89, EU:C:1992:115, body 16 až 18).

27 Pozri rozsudok z 10. marca 1992, Powell Duffryn (C-214/89, EU:C:1992:115, bod 19). Súdny dvor tiež pripustil existenciu takéhoto slobodného súhlasu pri výkone mandátu konateľa v súlade s právom obchodných spoločností, keď sa domnieval, že činnosť konateľa vytvára úzke vzťahy rovnakého typu, ako sú vzťahy, ktoré vznikajú medzi zmluvnými stranami, takže žaloba spoločnosti proti jej bývalému konateľovi z dôvodu údajného nesplnenia povinností, ktoré mu vyplývajú z práva obchodných spoločností, patrí pod pojem „zmluvné veci“. Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že konateľ a spoločnosť „slobodne prijali vzájomné záväzky v tom zmysle, že [konateľ] sa zaviazal, že bude riadiť túto spoločnosť a konať v jej mene, zatiaľ čo spoločnosť sa zaviazala poskytovať za túto činnosť odmenu, takže možno konštatovať, že ich vzájomný vzťah je zmluvnej povahy“ [rozsudok z 10. septembra 2015, Holterman Ferho Exploitatie a i. (C-47/14, EU:C:2015:574, body 53 a 54)].

28 Rozsudok z 8. mája 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376). Spresňujem, že tento rozsudok bol vyhlásený po ukončení písomnej časti konania v tejto veci.

29 Pozri rozsudok z 8. mája 2019, Kerr (C-25/18, EU:C:2019:376, body 26 až 28).

30 Pozri rozsudok z 8. mája 2019, Kerr (C-25/18, EU:C:2019:376, bod 29).

61. Prejudiciálnu otázku predloženú v tejto veci treba preskúmať práve s prihliadnutím na túto judikatúru.

2. O uplatniteľnosti článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia v situácii, o akú ide vo veci samej

62. V súlade s vyššie citovanou judikatúrou je na účely odpovede na prejudiciálnu otázku rozhodujúce, či povinnosť platiť ročné príspevky predstavuje slobodne prevzatý záväzok v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

63. V prejednávanej veci je konkrétne potrebné položiť si otázku, či skutočnosť, že členstvo v advokátskej komore je uložené belgickým súdnym poriadkom ako podmienka výkonu advokátskeho povolania, bráni tomu, aby sa povinnosť platiť príspevky vyplývajúce z tohto členstva mohla považovať za slobodne prevzatý právny záväzok.

64. Talianska a litovská vláda sa domnievajú, že na túto otázku treba odpovedať záporne.

65. Tieto vlády sa v podstate domnievajú, že povinnosť platiť príspevky predstavuje v podstate slobodne prevzatý záväzok, keďže osoba, ktorá sa stáva advokátom, slobodne vyjadruje svoju vôľu vykonávať toto povolanie, z ktorého vyplýva povinnosť členstva v profesijnej komore, a v dôsledku toho aj povinnosť platiť príspevky stanovené touto komorou. Tieto vlády uplatnením zásady uvedenej v rozsudku Peters Bauunternehmung³¹ tvrdia, že existujúce vzťahy medzi komorou a advokátmi sú rovnakého typu, ako sú vzťahy, ktoré vznikajú medzi zmluvnými stranami. Profesijnú komoru totiž možno považovať za združenie a povinnosti jej členov majú svoj základ v dohode, ktorá vedie k vzniku členského vzťahu. Vstupujúci členovia prejavujú prostredníctvom tejto dohody svoju vôľu akceptovať interné pravidlá, ktorými sa tento orgán riadi, čo okrem iného zahŕňa aj záväzok platiť príspevky stanovené uvedeným orgánom.

66. Uvedené vlády okrem toho uvádzajú, že nimi navrhovaný výklad je odôvodnený osobitným vzťahom medzi miestom plnenia záväzku a súdom tohto miesta, keďže súd členského štátu miesta sídla advokátskej komory má najvhodnejšie predpoklady na rozhodnutie sporu.³²

67. Komisia sa naopak domnieva, že žaloba, o akú ide vo veci samej, nepredstavuje žalobu „v zmluvných veciach“ v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia, keďže členstvo v advokátskej komore, z ktorého vyplýva povinnosť platiť ročné príspevky, je stanovené zákonom ako podmienka výkonu advokátskeho povolania, a to bez akejkoľvek možnosti voľby alebo výnimky. Komisia v tejto súvislosti predovšetkým zdôrazňuje, že na rozdiel od prejednávanej veci podnik dotknutý vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Peters Bauunternehmung³³, sa dobrovoľne rozhodol stať členom združenia.

68. Navyše podľa Komisie by nebolo vhodné obísť podmienku slobodne prevzatého záväzku na základe všeobecných cieľov nariadenia Brusel Ia v oblasti osobitných právomocí, navyše v praxi s rizikom veľmi ľahkého založenia právomoci súdu žalobcu, čo by bolo v rozpore so všeobecným pravidlom stanoveným v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia.

69. Pripúšťam, že odpoveď na prejudiciálnu otázku nie je jednoznačná.

31 Rozsudok z 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

32 Tieto vlády tak vychádzajú zo zásady, že vnútroštátny súd je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby v zmysle pravidiel uvedených v článku 7 bode 1 písm. a) až c) nariadenia Brusel Ia. Pozri v tejto súvislosti poznámku pod čiarou 46.

33 Rozsudok z 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

70. Je pravda, že situácia v spore vo veci samej vykazuje určitú analógiu s vecami, v ktorých boli vydané vyššie pripomenuté rozsudky *Peters Bauunternehmung*³⁴ a *Powell Duffryn*³⁵, a to v rozsahu, v akom sa konanie vo veci samej tiež týka vzťahov medzi právnickou osobou a jej členmi a platobnej povinnosti uloženej členom tejto právnickej osoby, ktorá vyplýva z rozhodnutia prijatého touto právnickou osobou.

71. Ako však správne uvádza Komisia, situácia v spore vo veci samej sa líši od situácie v uvedených veciach, keďže zápis do zoznamu advokátskej komory, z ktorého vyplýva povinnosť platiť ročné príspevky stanovené touto komorou, je podľa článku 428 prvého odseku belgického súdneho poriadku povinnou podmienkou výkonu advokátskeho povolania.

72. Pripomínam, že tento povinný zápis do advokátskej komory súvisí so skutočnosťou, že advokátska komora je poverená úlohou verejnej služby.³⁶ Z tohto hľadiska ju podľa môjho názoru nemožno považovať za združenie založené podľa súkromného práva alebo za spoločnosť založenú podľa súkromného práva, ako to bolo v citovaných rozsudkoch, v ktorých Súdny dvor uviedol, že všetky vzťahy medzi týmito právnickými osobami a ich členmi majú zmluvnú povahu.³⁷

73. V dôsledku toho nesúhlasím s úvahami uvedenými talianskou a litovskou vládou, podľa ktorých vzťahy existujúce medzi komorou a jej členmi sú vo všeobecnosti rovnakej povahy ako vzťahy, ktoré vznikajú medzi zmluvnými stranami.

74. Ako som totiž uviedol v bodoch 28 až 45 vyššie v súvislosti s pôsobnosťou nariadenia Brusel Ia, pokiaľ ide o advokátsku komoru, treba rozlišovať dva typy sporov: na jednej strane spory týkajúce sa existujúcich vzťahov medzi komorou a jej členmi, ktoré majú verejnoprávnú povahu a ktoré sú z tohto dôvodu vylúčené z pôsobnosti tohto nariadenia, a na druhej strane spory týkajúce sa existujúcich vzťahov medzi touto komorou a jej členmi, ktoré majú súkromnoprávnú povahu a ktoré teda patria do pôsobnosti uvedeného nariadenia.

75. Iba v rámci tejto druhej kategórie sporov môže žaloba predstavovať žalobu v zmluvných veciach, pokiaľ sa týka slobodne prevzatého záväzku.

76. V tejto otázke, pokiaľ ide o vec samu, ktorá patrí do tejto druhej kategórie, sa prikláňam k názoru, že povinnosť platiť príspevky stanovené komorou skutočne predstavuje slobodne prevzatý záväzok v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia, takže žaloba týkajúca sa tejto povinnosti patrí medzi zmluvné veci v zmysle tohto ustanovenia.

77. Pokiaľ totiž ide o problematiku pripomenutú v bode 63 vyššie, rozsudok *Kerr*³⁸ obsahuje podľa môjho názoru relevantné výkladové prvky.

78. Hoci sa rozsudok *Kerr*³⁹ týka povinnosti platiť výdavky vyplývajúce zo spoluvlastníctva, treba z neho podľa môjho názoru vyvodiť, že skutočnosť, že vnútroštátna právna úprava podmieňuje výkon určitej činnosti členstvom v subjekte, nevyhnutne nevylučuje možnosť kvalifikovať povinnosť vyplývajúcu z tohto členstva ako slobodne prevzatý záväzok v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

34 Rozsudok z 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87).

35 Rozsudok z 10. marca 1992 (C-214/89, EU:C:1992:115).

36 Pozri bod 34 vyššie.

37 Poznamenávam tiež, že Európsky súd pre ľudské práva sa domnieval, že advokátske komory nemôžu byť považované za združenia v zmysle článku 11 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme, ktorý chráni slobodu združovania, vrátane slobody negatívneho práva nebyť nútený k vstupu do združenia. Advokáti sú preto vylúčení z pôsobnosti tejto ochrany, pokiaľ ide o zápis do advokátskej komory (pozri rozsudok *ESLP*, 2. júla 1990, M.A. a iní v. Španielsko, CE:ECHR:1990:0702DEC001375088).

38 Rozsudok z 8. mája 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376).

39 Rozsudok z 8. mája 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376).

79. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že Súdny dvor v tomto rozsudku uviedol, že účasť na spoluvlastníctve je vyžadovaná zákonom a poukázal na dva aspekty týkajúce sa povinnosti platiť výdavky spojené so spoluvlastníctvom, ktoré odôvodňujú kvalifikovanie tejto povinnosti ako slobodne prevzatého záväzku: jednak že k vstupu do spoločenstva dochádza slobodným nadobudnutím vlastníctva k bytu spolu so spoluvlastníckymi podielmi k spoločným častiam dotknutej nehnuteľnosti, a jednak že jednotlivé prvky správy týchto spoločných častí sú upravené zmluvou, teda vzájomnou dohodou spoluvlastníkov.

80. Z môjho pohľadu skutkové okolnosti sporu vo veci samej vykazujú určitú podobnosť so skutkovými okolnosťami veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Kerr⁴⁰.

81. Je pravda, že zápis do advokátskej komory je uložený zákonom a vyjadruje spôsob, akým je povolanie advokáta upravené podľa vnútroštátneho práva.

82. Zápis sa však uskutočnil na jednej strane dobrovoľným konaním pána JN v záujme toho, aby sa stal advokátom a vykonával toto povolanie v Belgicku až do svojho vyčiarknutia zo zoznamu v roku 2017. Touto voľbou súhlasil s tým, že sa podrobí pravidlám upravujúcim toto povolanie, vrátane pravidiel, ktoré umožňujú rade komory uložiť advokátom zapísaným v zozname povinnosť platiť ročné príspevky. Pokiaľ ide o obdobie, ktorého sa sporné príspevky týkajú, navyše uvádzam, že hoci pán JN bol zjavne veľmi málo činný ako advokát,⁴¹ dobrovoľne sa rozhodol zachovať svoj zápis v zozname. Nič totiž nebránilo tomu, aby požiadal o svoje vyčiarknutie zo zoznamu ešte pred rokom 2017, ak mu podľa jeho názoru zachovanie jeho zápisu neprinášalo nijakú výhodu.

83. Na druhej strane povinnosť platiť príspevky nie je stanovená zákonom, keďže belgický súdny poriadok neupravuje ani povahu príspevkov, ani ich výšku.

84. S výhradou overení vnútroštátnym súdom sa totiž zdá, že predmet a výšku príspevkov, ktorých zaplatenie sa požaduje vo veci samej, stanovila advokátska komora, do ktorej žalobca patrí a v ktorej môže mať vplyv na kolektívne pravidlá zavedené týmto povolaním. Požadované príspevky tak vyplývajú z úzkych vzťahov medzi komorou a pánom JN, podobných zmluvným vzťahom. Pán JN tým, že sa stal a zostal advokátom komory, slobodne prevzal záväzok plniť si povinnosť platiť príspevky.

85. V tejto súvislosti pripomínam, že príspevky zodpovedajú službe poskytovanej komorou, a to uzavretiu kolektívneho profesijného poistenia, ktoré sa vzťahuje na žalobcu pri výkone jeho povolania na základe jeho rozhodnutia zostať zapísaný v zozname Ordre des avocats du barreau de Dinant.

86. Nejde teda o situáciu, v ktorej by platobná povinnosť bola jednostranne stanovená zákonom, ako to bolo v rozsudku *Austro -Mechana*⁴².

87. Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok a ktorá sa týkala kvalifikácie záväzku podniku zaplatiť odmenu spoločnosti kolektívnej správy práv, Súdny dvor rozhodol, že takýto záväzok nebol slobodne prevzatý v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia, keďže mu bol v súlade s rakúskou právnou úpravou uložený vnútroštátnym právom z dôvodu uvedenia nosičov na trh.⁴³

40 Rozsudok z 8. mája 2019 (C-25/18, EU:C:2019:376).

41 Pozri bod 13 vyššie.

42 Rozsudok z 21. apríla 2016 (C-572/14, EU:C:2016:286, bod 37).

43 Pozri rozsudok z 21. apríla 2016, *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, body 18 a 37), v ktorom, to musím spresniť, táto právna úprava stanovila aj podmienky týkajúce sa platby. Súdny dvor tiež rozhodol, že záväzky akcionára spoločnosti voči tretím osobám podľa vnútroštátneho práva nie sú slobodne prevzaté v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia [pozri rozsudok z 18. júla 2013, *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, body 34 až 36)].

88. Aby som to uzavrel, aj keď pripúšťam, že otázka položená v tejto veci predstavuje hraničný prípad, s ohľadom na judikatúru Súdneho dvora, ktorá navyše preukazuje, že pojem „zmluvné veci“ sa nevykladá reštriktívne⁴⁴, sa prikláňam k názoru, že skutočnosti uvedené v týchto návrhoch umožňujú domnievať sa, že povinnosť platiť ročné príspevky v prejednávanej veci predstavuje slobodne prevzatý záväzok v zmysle článku 7 bodu 1 nariadenia Brusel Ia.

89. Toto riešenie je navyše potvrdené aj cieľmi nariadenia Brusel Ia.

90. Pripomínam, že právomoc súdu bydliska žalovaného dopĺňajú aj alternatívne kritériá právomoci, založené na jednej strane na úzkej väzbe medzi súdom a žalobou, alebo na druhej strane na účely uľahčenia riadneho výkonu spravodlivosti.

91. Pokiaľ ide o tento prvý aspekt, Súdny dvor v rozsudku *Peters Bauunternehmung*⁴⁵ zdôraznil, že „skutočnosť, že vnútroštátne právne systémy označujú najčastejšie miesto sídla združenia ako miesto plnenia záväzkov vyplývajúcich z aktu o pristúpení, uplatnenie [právomoci súdu v zmluvných veciach]... má... praktické výhody: súd v mieste sídla združenia dokáže totiž za bežných okolností najlepšie pochopiť stanovy, nariadenia a rozhodnutia združenia, ako aj okolnosti súvisiace so vznikom sporu“.

92. Pokiaľ sa vnútroštátny súd v prejednávanej veci domnieva, že je súdom miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby v zmysle pravidiel stanovených v článku 7 bode 1 písm. a) až c) nariadenia Brusel Ia, čo podľa mňa platí,⁴⁶ má právomoc rozhodovať o spore vo veci samej.

93. Ako v tejto súvislosti uvádzajú talianska a litovská vláda, tento súd treba považovať za súd s najvhodnejšími predpokladmi na pochopenie stanov, nariadení a rozhodnutí *Ordre des avocats du barreau de Dinant*, ako aj okolností súvisiacich so vznikom sporu. Inak povedané, úvaha týkajúca sa úzkej väzby medzi súdom a sporom, ktorá odôvodňuje osobitnú právomoc stanovenú v článku 7 bode 1 nariadenia Brusel Ia, v spore vo veci samej existuje.

94. Navyše ako správne uvádza talianska vláda, toto riešenie umožňuje zabrániť tomu, aby žaloby o zaplatenie podané voči advokátom s prípadným bydliskom v rôznych členských štátoch a otázky týkajúce sa platnosti rozhodnutí, na ktorých sú tieto žaloby založené, prejednávali rôzne sudy.⁴⁷ Inak povedané, mnou navrhované riešenie je tiež v súlade s cieľom riadneho výkonu spravodlivosti.

⁴⁴ Samozrejme je pravda, že Súdny dvor často spomína článok 7 bod 1 nariadenia Brusel Ia ako výnimku zo všeobecného pravidla právomoci súdu, ktoré je upravené v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, a že tento článok 7 bod 1 sa má ako výnimka vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2018, *Löber* (C-304/17, EU:C:2018:701, body 17 a 18 a citovaná judikatúra). Z môjho pohľadu však spôsob, akým Súdny dvor uplatnil článok 7 bod 1 uvedeného nariadenia, preukazuje, že pojem „zmluvné veci“ v zmysle tohto ustanovenia sa nemá vykladať reštriktívne, čo navyše Súdny dvor potvrdil v rozsudku z 20. januára 2005, *Engler* (C-27/02, EU:C:2005:33, bod 48), pričom konkrétne odkázal na rozsudky *Peters Bauunternehmung* a *Powell Duffryn* [pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:86, bod 51)].

⁴⁵ Rozsudok z 22. marca 1983 (34/82, EU:C:1983:87, bod 14).

⁴⁶ Zdôrazňujem, že odpoveď na položenú otázku nepostačuje na určenie toho, či má vnútroštátny súd právomoc rozhodovať o spore vo veci samej, keďže na zodpovedanie tejto otázky je tiež potrebné položiť si otázku, či je vnútroštátny súd súdom miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby v zmysle pravidiel stanovených v článku 7 bode 1 písm. a) až c) nariadenia Brusel Ia. Vnútroštátny súd nepoložil otázku v tomto ohľade ani sa v tejto súvislosti nevyjadril, čo podľa môjho názoru naznačuje, že sa domnieva, že sa v skutočnosti považuje za súd miesta sporného zmluvného plnenia v zmysle uvedeného článku 7 bodu 1.

⁴⁷ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. marca 1992, *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, bod 20).

V. Návrh

95. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú mu položil Tribunal de première instance de Namur (Súd prvého stupňa Namur, Belgicko), takto:

Článok 7 bod 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že žalobu týkajúcu sa povinnosti platiť ročné príspevky pozostávajúce hlavne z poistného a vyplývajúce z rozhodnutia vydaného advokátskou komorou, čo musí overiť vnútroštátny súd, do ktorej je advokát podľa vnútroštátnej právnej úpravy povinný sa zapísať, treba považovať za žalobu, na ktorú sa vzťahuje pojem „zmluvné veci“ v zmysle uvedeného článku.